

Jan Rouw

ŽENICH A NEVĚSTA

Nejvyšší láska

Při slovu „láska“ lidé všeobecně myslí na přirozenou lásku, a pakliže se vytvořil vzájemný poměr, hovoří se o „nevěstě a ženichovi“. Teď se však chceme zabývat nejvyšší – božskou láskou, kde je nejprve **Ženich** a potom nevěsta.

„Ženich a nevěsta“ jsou ve zprávě o stvoření v 1. Mojžíšově 1. a 2. kapitole hlavním předmětem. Bůh stvořil zemi a vše co na ní je. V první řadě tu však nešlo o viditelné pozemské věci jakkoli velké a krásné, ale jedná se tu o **člověka**, o muže a ženu, o ženicha a nevěstu. Podle vůle Stvořitele jsou středem všeho.

Bůh by mohl použít různé jiné cesty k tomu, aby se země zalidnila. On však zvolil **manželství**. Přitom však Jeho úmysly směřovaly dále. Jeho východiska a cíle jsou vyšší než pozemské myšlenky. Měl před očima neviditelné věci a viditelné se z nich staly Jeho obrazem. Člověk se stal „*obrazem Božím*“, a manželství s vroucí láskou mezi mužem a ženou má být obrazem toho, co je pro Boha to nejvyšší.

„Ženich a nevěsta“ mluví o nekonečné lásce Pána Ježíše k Jeho Církvi. To, nač bychom my nikdy nepřišli, mělo svůj původ v Božím srdci: **Boží Syn vydal na kříži Svůj život**. Tam dal vše, co měl a koupil Svou nevěstu do Svého vlastnictví (Matouš 13,46).

Kdo je nevěsta?

Kdo náleží k této nevěstě, Církvi Kristově? – Od vylití Ducha Svatého o letnicích až k novému příchodu Pána Ježíše, tedy v nynější době, se shromažďuje Kristova Církev. Tvoří se ze všech, kteří v Něho uvěřili. Jako tehdy v 1. Mojžíšově 24. kapitole přivedl Abrahamův služebník z daleka nevěstu pro Izáka, tak budou nyní všechny dívky Boží, tvořící Kristovu nevěstu, přivedeny k Ženichovi. Tohoto úkolu se ujímá Duch Svatý. Setkání s Ženichem nastane již **brzy**, neboť On řekl: „*Přijdu brzy!*“ (Zjevení 22,20).

Na věčnosti budou samozřejmě nesčetní jiní vykoupení rovněž nevýslovně šťastni. Jsou to ti, kteří byli vykoupeni v době Starého zákona i ti, kteří budou ještě zachráněni po nynější době Církve. Po naší době mají být spaseni ještě mnozí, kteří evangelium nikdy neslyšeli. Ovšem mezi nimi a Církví – nevěstou – je rozdíl.

Tak jako královna zaujímá jiné místo u krále, než jeho poddaní, a jako má nevěsta jiný poměr k ženichovi, než zasnubní hosté, tak budou i všichni, kdo patří k Církvi, u Pána Ježíše bližší. Budou jako „*manželka Beránkova*“ (Zjevení 19,7) s Ním navěky nerozlučně spjati.

O Adamovi a Evě bylo řečeno: „*Budou oba jedno tělo.*“ (1. Mojžíšova 2,24). Toto nejužší spojení mezi mužem a ženou je uvedeno v Efezským 5,32, a znamená: „*Tajemství toto veliké jest, ale já pravím o Kristu a o Církvi.*“

Podle vůle Otce má být Církve plnost toho, který naplňuje všechno ve všem. On je bez ní neúplný! S poutem lásky mezi Pánem Ježíšem, nebeským Ženichem a Jeho nevěstou se skutečně nedá nic srovnávat.

A ty?

Kdo toto čteš, patříš také Pánu Ježíši? Přišels k Bohu se svou vinou? Jsou tvé hříchy umyty krví Božího Beránka? Ne-li, jsi tedy dosud ztracen a patříš ještě k Božím nepřátelům. Nemůžeš udělat nic lepšího, než v upřímném pokání vyznat svou vinu hříchů před Bohem a pak uvěřit, že Pán Ježíš nesl i za tebe trest na kříži. To je ono evangelium, nabídka Boží milosti! – Jestliže jsi to však učinil, náležíš ke Kristově nevěstě. Ona je též tělo, jehož On je hlavou, a domem, jehož On je Základem.

Jde tu o to: **Skrze pouta lásky jsi potom spjat se Synem Božím. Ve věčném vzývání a obdivu budeš jednou okoušet lásku nebeského Ženicha.**

Bůh Stvořitel

Ve zprávě o stvoření člověka můžeme poznat, co tím Bůh také obrazně vyjádřil. Od věčnosti, před založením světa, měl Otec plán vzhledem ke Svému Synu, který je u Něho od věčnosti. Bůh Syn se měl stát člověkem a Otec mu chtěl dát odpovídající nevěstu. Jemu, dokonalému Synu, měla být k Jeho „*plnosti*“ (Efezským 1,23). A pohlédne-li Otec na Syna, vidí On pro Něhož neexistuje žádné časové omezení, v Něm již zahrnutou nevěstu. Proto měla být i na zemi žena určena muži. – Když pak byl Bohem stvořen Adam a stál na zemi, Bůh také již v Adamovi viděl zahrnutou ženu. Hleděl na muže a ženu již jako stvořené. „*Muže a ženu stvořil je.*“ (1. Mojžíšova 1,27). Muž je tu však ještě sám a začíná svůj úkol dříve, než tu je

žena.

Jeho úkolem bylo:

1. obdělávat a chránit zahradu Eden.

2. pojmenovat tvory.

A nyní počal Bůh člověka zdokonalovat, dav mu ženu. Stalo se tak opět ve slavném obraze. Adam upadl do hlubokého spánku a z něho, muže, byla vyňata žena. Kristus se však probudil z hlubokého smrtelného spánku, a po svém vzkříšení a vstoupení do nebe obdržel svou nevěstu, Církev. Ona je z Něho a skrze Něho, maso z Jeho masa a kost z Jeho kostí.

Co učinil člověk

Adamovo první jednání vůči jeho ženě bylo, že jí také dal jméno: „*tato slouti bude mužatka*“ (1. Mojžíšova 2,23). A tím též určil její postavení. Jaká škoda, že Eva toto místo nezachovala! Byl to počátek jejího pádu. Když přišel Satan se svými lstivými otázkami, již svými odpověďmi ukázala, že v jejím srdci dřímalala falešná žádost. Její velkou chybou však bylo, že mu vůbec odpověděla. Adam dostal příkaz, aby ráj chránil, nikoli ona. Adamovi, nikoli jí, bylo řečeno, z kterého stromu nesmí jíst a to dokonce tehdy, než mu byla dána žena. Jaká škoda, že Eva jednoduše neodkázala dábla na Adama: „Takové věci určuje můj muž!“ Tím, že Satanovi odpověděla, opustila svou oporu, své štěstí!

Jak bolestné to muselo být pro Boha spatřit již zde v předobrazu to, co později učiní také nevěsta – Církev. Je to znakem naší doby, že se žena vzdala všeobecně svého místa, aby se vyrovnala muži. Ale všeobecně ani církev už prostě nechtěla být podrobena své Hlavě. **Přidala k Božímu Slovu vlastní myšlenky a opustila své závislé místo.**

Vidí-li však Otec věřící, kteří osobně i společně přesto chtějí žít podle myšlenek Ženicha, Jeho srdce se velmi potěší. **Uprostřed samého úpadku je nutné shromažďovat se ve jménu Pána Ježíše a cele se podrobit Slovu i autoritě Syna.** – Ve shromážděních je sestrám dopřáno vyjadřovat Boží myšlenky svým chováním. Smějí jasně dávat najevo, že chtějí osobně zaujímat místo ženy podle Božího Slova. Mohou však také vůči Pánu a andělům ukázat, že společně s bratřími chtějí vůči Pánu zaujímat příslušné místo jako Církev.

Je ovšem pravda, že k Pánu Ježíši stojíme v poměru lásky. Vzdor tomu však musíme vždy na Něho myslet s největší úctou, a také tak o Něm mluvit. Nazývá nás sice svou nevěstou, ale je a zůstává Synem všemohoucího Boha.

Následky pádu a hříchu

V 1. Timoteovi 2,13.14 čteme: „*Adam zajisté prvé jest stvořen, potom Eva. A Adam nebyl sveden, ale žena svedena jsuci, příčinou přestoupení byla.*“ Po tomto pádu řekl Bůh v 1. Mojžíšově 3,16, že pod mocí muže bude žádost ženy. Měla být poddána a hledět s úctou ke svému muži (viz též Efezským 5,22–23). Právě v tomto stavu se měla cítit šťastnou. Má nad sebou svého muže, aby jím byla chráněna a nazvána podle jeho jména, aby přijímala děti a mohla ho mít ráda. Takto Bůh změnil následky jejího hříchu; vzdor tomu ji staví na překrásné místo, jež pro ni určil. – To je však také místo, jež smí zaujímat Církev vůči Pánu Ježíši. A od muže Bůh očekává, aby zacházel se svou ženou tak, jako to činí Pán se svou Církví: miluje, chová, krmí a chrání ji (Efezským 5,22 a následující).

Překvapuje nás tedy, že Satan zásadně nechce nic jiného, než obrátit Boží pořádek? Nepřevrací všechno v posledních dnech, v nichž žijeme, aby tuto slavnou pravdu zmařil? Co učí příroda podle vůle Boží, to je mu proti mysli. Všemi způsoby se snaží smazat hranice. Odstranit je, nebo i převrátit. Trvalo to skoro šest tisíc let, než se svět dostal do tak velkého nepřátelství vůči Bohu a Jeho Synu. Je tu rovnoprávnost muže a ženy, a půjde to ještě dále. **To je úpadek – znamení posledních dnů.**

Moci temnosti

Svět ovládají temné moci, Satan je má pod rukou, on je knížetem tohoto světa. Je příčinou všeho zla. Vždycky usiluje o to, aby svůj vliv uplatnil také u nás, věřících. – Loupež, vražda, zbavování se dětí, překypující smyslnost, závislost na drogách, nikotinu a alkoholu – všechno je následek působení moci temností. Zlý duch se projevuje i v moderní hudbě, ve vzpouře, násilí a přibývajících zločinech. Ďábelské moci se dovedou mistrně držet v pozadí. Málokdo pozná, kdo je všeho strůjcem. – Jsou to i tyto mocnosti, jež nejlstivějším způsobem odnímají obleku účel přikrytí. Stud je

„zastaralý“. Přitom pocit studu vychází z pádu do hříchu v 1. Mojžíšově 3,10. Pocit studu a pocit viny patří k sobě. Moderní člověk nechce o obou nic slyšet. Celý svět se řídí módou, a kdo se staví proti, je vystaven posměchu a opovržení.

Není to odstrašující, že nestoudná móda mohla nalézt přístup i k věřícím? **Jak málo jsme byli na stráži! Jak málo jsme odolávali!** Přitom právě zde můžeme navenek ukazovat své oddělení se pro Pána. **Neměli bychom raději snášet s Kristem potupu, než se spolčovat se světem a jeho mocnostmi?** Když bůh módy poručil, aby se opět nosily dlouhé sukně, byli mnozí křesťané poslušni, zatímco před tím slušné oblečení považovali za nesnesitelné a vlastně nemožné Boží přikázání. Věřící sestry mohou někdy lehkovážně hovořit o slušném oblečení. Nechápou, jak zlé následky to může mít. **Pocit studu a viny musí být vštěpován již malým dětem, neboť tento pocit musí bezpodmínečně předcházet našemu obrácení!**

Oblečení je důležité

V 1. Mojžíšově 35,2 řekl Jákob své rodině: „*Odvvrzte bohy cizí... očistěte se a změňte roucha svá*“. Byl to obrat v Jákobově životě, nový počátek, na nějž Bůh již tolik let čekal. A jak dlouho Bůh již čeká, abychom odstranili cizí bohy z našich domů a srdcí, pokořili se, očistili se a změnili svá roucha? – Slovo „*roucha*“ je zde, jako tak často, výraz našich návyků a prostředí, v němž žijeme. Jedno přísloví říká: „Šaty dělají člověka“. **Sám Bůh pečuje o naše oblečení, tak důležité je pro Něho, neboť On sám oblékl první lidi.**

Naše oblečení se mění – to může znamenat, že dívka nosí různé sukně a halenky a rovněž mladý muž vyměňuje svůj šatník. Ale ona změna zahrnuje ještě mnohem více. **V knihovně, časopisech a hudbě se musí udělat pořádek. Co by tomu řekl Mistr, kdyby přišel osobně na návštěvu!**

5. Mojžíšova 22

V této kapitole stojí, že žena nesmí nosit mužský oděv a muž oděv ženy! To je zřetelná řeč. Tímto nařízením Bůh již před několika tisíci lety odsoudil rovnoprávnost dnešní doby.

Někdo však řekne: „Musíme to brát doslovně? Nemá to nějaký duchovní význam?“ Boží Slovo je jistě vždy hluboké a bohaté a ze všeho

nejdříve máme vidět duchovní pozadí. Zde to však zcela prostě znamená, že žena má vypadat jako žena. Muž se má projevovat mužsky a žena žensky. – Nejde však jen o vnějšek. Bůh spíše chce, aby všichni zaujímali místo, jež muži a ženy určil.

A je to opět Satan, který ženu staví na místo muže a muže zženšťuje. – Prostá poslušnost Božího Slova ukáže všem správnou cestu, v postavení i povolání.

Žena ve shromáždění

Řečené platí přirozeně v první řadě pro Církev. Nejde ovšem jen o to, že veřejná služba muže, ženě nepřísluší. I když sestry ve shromáždění mlčí, přesto mohou zaujímat místo, které jim nepřísluší a svým vlivem vládnout nad bratry. Jsou bratři ve víře vždy muži? Nebo jsou jako děti, snášející jen mléko, takže nemohou ani vést duchovně sestry? Není otázka mužského a ženského oblečení velmi prostá? Měla by se chtít sestra, jež chce zaujímat **své** místo před Bohem a bratry, oblékat jako muž? Měla by se spolčit se světem? Neměli bychom raději jasně ukazovat, že jsme prohlédli lest ďábla?

Kristus – hlava Církve

Podle 1. Korintským 11,7 je muž obrazem a slávou Boží. Kristus je hlavou každého muže. Muž je bezprostředně podřízen autoritě Krista. Je Mu přímo odpovědný. A protože je muž Božím obrazem a slávou, nesmí přikrývat hlavu ve shromáždění – v přítomnosti Boží. Kristus je jeho Hlavou, On má být vidět.

Žena je slávou muže, „*korunou*“ (Příslaví 12,4). Bůh to vidí tak, že muž je opravdu hlavou ženy. Proto má svou přirozenou hlavu přikrývat jako znamení poddanosti. Vyjadřuje tím: Sama nejsem hlavou. Přikrývám svou hlavu, takže nemůže být viděna. Muž je mou hlavou a já jsem závislá. – Takto žena propůjčuje výraz ochraně, či opoře, kterou okouší.

Duch Boží nemá před očima jen ženaté muže a vdané ženy, ale muže a ženy vcelku. **Každý muž je hlavou každé ženy.**

U Krista a Církve je to od počátku takto: **On si přeje podřízenost** –

a dává ochranu a záštitu. A chce také vidět znamení podřízenosti. Představme si, že by bratři připustili, aby si ve shromáždění jeden bratr nechal přikrytou hlavu! Nezneuctili by společně Krista, svou Hlavu?

Objeví-li se však před Ním sestra s nezastřenou hlavou, sama zneuctuje svou vlastní hlavu. Opouští místo, které jí Bůh určil. Neuznává muže za hlavu a zneuctuje tím i Krista jako Hlavu.

Jak se můžeme shromažďovat, abychom Ho **ctili**, jestliže Mu svým zevnějškem projevujeme **neúctu**!?

Co učí příroda

„Zdali vás i samo přirození (příroda) neučí, že jest ohyzda muži míti dlouhé vlasy? Ale ženě míti dlouhé vlasy poctivé jest; nebo vlasové k zastírání dání jsou jí.“ (1. Korintským 11,14–15). Je pozoruhodné, jak Pán svá nařízení a myšlenky vysvětluje v obrazech. Dal nám k tomu přírodu, a nerozumíme-li tomu dobře, ještě nám to chce také objasnit. – Ano, v přírodě jsou vlasy velmi důležité. Všichni muži i ženy své vlasy od přírody pečlivě ošetřují. Ale i Bůh pečuje o naše vlasy.

Obraz Boží péče:

„Nýbrž i vlasové hlavy vaší všickni v počtu jsou“ (Ev. Lukáše 12,7).

Obraz úcty:

„Před člověkem šedivým povstaň...“ (3. Mojžíšova 19,32).

„Koruna ozdobná jsou šediny...“ (Přísloví 16,31).

Obraz ženskosti – u ženy a v církvi:

„Ale ženě míti dlouhé vlasy poctivé jest...“ (1. Korintským 11,15).

Jestliže v Písni Šalomounově ženich velebí krásu své nevěsty, zvláště vyzdvihuje její dlouhé vlasy (4,1; 6,4). Svými dlouhými vlasy stírala hříšnice své slzy z noh Ježíše (Ev. Lukáše 7,38) a Maria stírala nardovou mast z Jeho noh rovněž svými vlasy (Ev. Jana 11,2; 12,3).

Obraz oddělování se:

„Ale ženě míti dlouhé vlasy poctivé jest; nebo vlasové k zastírání dání jsou jí“ (1. Korintským 11,15).

„Zastření“ znamená „oddělování“ a v tomto místě může být přeloženo slovem „zahalení“. Kdo se zahaluje, nechce již, aby se s ním počítalo. Když se Rebeka zahalila, ukázala tím: „Nyní tu nesmím být pro nikoho jiného, než pro Izáka.“ (1. Mojžíšova 24,65). – Tedy i Církev tu smí být jen pro Krista, nikoli pro svět. Jaký div milosti, že sestra smí toto veřejně dokazovat dlouhými vlasy, které jí Bůh dal!

Andělé

Andělé pozorují Církev (1. Korintským 11,10; Efezským 3,10; 1. Timoteovi 5,21). Sestry se proto zastírají i kvůli andělům. Pro anděly je Církev tajemstvím. Skrze Církev poznávají něco z Boží moudrosti. Tyto nebeské bytosti proto nemají vidět nepořádek mezi křesťany. Andělé pečlivě sledují, chová-li se nevěsta jejich Pána v souladu se svým povoláním!

Jak musí být andělé zarmoucení, shromáždí-li se dívky Boží před Pánem, který je přece i jejich Pánem, a neznají ani pořádek tohoto požehnaného místa, nebo na něj dokonce nedbají! **Před soudnou stolicí Kristovou bude následkem zahanbení a ztráta.** – Všimněme si též, že jde o každého přítomného ve shromáždění. Pro každého se sluší správné chování, nejen pro ty, které Pán ve shromáždění používá ke Své službě!

Jak krátké? Jak dlouhé?

Slovo Boží udává pro muže míru vlasů. Podle Ezechiele 44,20 nesmějí kněží v novém chrámě:

1. své vlasy holit (to je nepřirozené),
2. nechat vlasy volně růst, mít dlouhé vlasy (to je ženské),
3. mají své vlasy slušně ostříhat (*„slušně ostříhají vlasy své“*).

Jasně je zde uvedena míra pro muže a tím i pro ženy. Bratr si má nechat slušně ostříhat vlasy. Sestrám zůstává ze tří možností jež byly uvedeny bod 2.

Znamená to pro ně: mají své vlasy nechat volně růst, jak dlouhé jim narostou. Může to být ještě důrazněji vyjádřeno?

Všichni bratři a sestry, kteří chtějí ukázat, že jejich srdce je nerozdílně obráceno na Pána, dbají tedy přesně o tento rozdíl. Nenechají si tedy vlasy

zpola narůst, takže se zezadu již nepoznává, je-li to chlapec či děvče, muž či žena!

V 1. Korintským 11,5.6 čteme, že to je hanba, nechá-li se žena ostříhat, nebo oholit. Jsou zde použity dva výrazy:

1. „*Ostříhat*“ mluví o stříhání vlasů na krátko, čili krátit je. Je to proti Písmu. Žena tohoto světa si stříhá vlasy jako viditelné znamení neposlušnosti. Kdo se však v tomto směru nůžkám vyhýbá a nehledá výmluv, ten je poslušen Pána.

2. Co je vyjádřeno výrazem „*oholena*“? Písmo uvádí dvě příležitosti, kdy mohla žena být oholena:

a) byla-li obžalována (4. Mojžíšova 5),

b) byla-li zajata, truchlila po domě svého otce a nebyla ještě spojena s Izraelitou, s níž se měla oddat (5. Mojžíšova 21,10–13).

Buď tedy oholená žena neměla plnou důvěru svého manžela, nebo měla charakter zajatkyně. Ani věřící žena, ani Církev nemá být viděna, jakoby byla Kristem obžalována, nebo jako truchlící zajatkyně. Její zevnějšek smí ukazovat, že požívá Jeho důvěru a těší se z Jeho ochrany.

Prorokyně

V 1. Korintským 11,5 mluví apoštol o sestře, která se modlí, nebo prorokuje. Kde tedy sestra prorokuje? Nikoli ve shromáždění, neboť zde má mlčet (1. Korintským 14,34). Smí však prorokovat, vypráví-li dětem, nebo mluví k sestrám. Tam, kde není přítomen bratr, bude se též modlit. „*Prorokovat*“ znamená oznamovat Boží myšlenky. Uvedené místo ukazuje, že každá žena, která se modlí, nebo prorokuje s nepřikrytou hlavou, svou hlavu ohyžďuje (zhanobuje): „*nebo jednostejná věc je, jakoby se oholila*“. Dívky, které se ve válce zapletly s vojáky, byly oholeny. Takto se zveřejnila jejich hanba.

Měla by takto zhanobená sestra vyprávět dětem? Jestliže nás tedy Boží Slovo tak jasně učí, proč je tak mnoho žen nepřikryto, když se v nedělní škole modlí, nebo učí děti? Tento text je přece tak jasný! Což již nemá pro nás Boží Slovo velitelskou moc? „*Vy sami mezi sebou sudte, sluší-li se ženě bez zavítí modlit Bohu?*“ (1. Korintským 11,13). Nebo jsme se již tak dale-

ce vymkli, že už nemáme duchovní úsudek, nebo se jej neodvážíme vyslovit?

O našich mladých bratřích

Bůh řekl, že muž s dlouhými vlasy, je sám sobě hanbou. Tím opouští své místo muže a dělá ze sebe ženu. Každý muž, ba i každý mladý muž, který nosí dlouhé vlasy, je Bohu k nectí! – V naší dnešní kultuře se dlouhé vlasy staly znakem protikřesťanského hnutí! Jádrem otázky tkví v tom: Chceme se činit zajedno s hnutím nekázně, opilství a zavržení křesťanských hodnot, jakož i s lidmi, kteří Boží Slovo neuznávají? Také Absolon byl jedním z nich a měl též dlouhé vlasy (2. Samuelova 14,26). Tento význačný muž, který však byl podvodným lichotníkem a i vrahem a místo úcty k pravému králi intrigoval, je obrazem antikrista!

Svědectví

Odpovědnost za mladíky s dlouhými vlasy spočívá přirozeně v první řadě na rodičích, dokud mladí bratři neberou ještě účast u stolu Páně. Když jich však po shromáždění stojí několik ve skupince a svět, nebo i ostatní věřící je vidí, je hned slyšet: „Podívejte se, co mají také dovoleno!“ Vždyť jsou právě viděni ve spojení se svědectvím a svědectví Páně je tím poškozeno. – Co tu můžeme učinit? – Každopádně si musíme hluboce uvědomit, jaká nečest je tím Pánu způsobena, těmito vnějšími věcmi, jako jsou vlasy a oblečení. Čím více pak všichni, kteří chtějí chodit cestou oddělení (včetně těch mladých) toto uznávají a správným způsobem stojí těsně při sobě, tím více budou ostatní izolováni a tím více obdrží bohabojní rodiče sílu k výchově. Všichni se musíme kořit, i starší, že je něco takového možné v našem středu, jak jsme byli slabí a trpěli zřetelnou neposlušností. Platí to především bratřím, neboť nebyli ostražití a neplnili svůj úkol jako muži. – Nepřítel se dostal dovnitř, jako píše Nahum: „*Aj, lid tvůj jsou ženy uprostřed tebe, nepřátelům tvým dokořán otevírány budou brány země tvé,...*“ (3,13). A Izaiáš řekl: „*Ženy panují nad ním (lidem mým)*“ (3,12).

Jsou možná shromáždění, kde se takové zlo netrpí. Tím ovšem také může vzniknout zákonický duch a člověk bojuje proti jednomu zlu zlem druhým. Toto nebezpečí však nehrozí, je-li pravda spojena s láskou.

V žádném případě zlo neschvalujeme; nestavme proti Slovu Božímu žádné: „Ano, ale...“! **Nezeslabujme tak jedno zlo druhým**, když říkáme: „Ale to a ono je také špatné!“

Sami se postavme do Božího světla! Otevřme srdce a svědomí, mluví-li On k nám: „*Vyzpytuj mne, Bože silný, a poznej srdce mé; zkus mne a poznej myšlení má. A popatř, chodím-liť já cestou odpornou tobě, a ved' mne cestou věčnou.*“ (Žalm 139,23.24). Pak porozumíme, že čistě vnější změna nestačí. Musí se tak stát i vnitřně, neboť v 2. Korintským 7,1 je psáno: „...očištějmež se od všeliké poškrvny těla i ducha,...“.

Jak může Bůh u nás přebývat, nejsme-li vnitřně odděleni od světa a dokonce nezachováváme Jeho jasné příkazy?! (Ev. Jana 14,21–24).

Necháme-li si Jím změnit naše myšlenky, poznáme Jeho vůli. Jinak není duchovního růstu pro jednotlivce ani shromáždění. Kdo chce být Pánu věrný? – Kdo chce i svým zevnějškem ukazovat, co nám Pán ve své lásce dal? Hledíme-li na Jeho kříž, Jeho lásku a Jeho slávu, je to snad tak zlé, když nás nevěřící, nebo jiní křesťané mají za podivné, kroutí nad námi hlavami, či se nám posmívají? – **Není ohodnocení nebeského milovaného Ženicha cennější, než vše ostatní?** Ale jaká radost je to pro Pána Ježíše, vidí-li On, že se na Jeho nevěstě vnitřně i vně odrážejí, či zrcadlí podivuhodné myšlenky Jeho lásky – plného srdce!

Nikdy se nepřít

Apoštol, veden Duchem Svatým, nepochybně viděl předem, že o těchto inspirovaných pravdách budou rozepře (1. Korintským 11,16). Jasně a pevně to však zamítá, protože on sám, ani Církev tyto zlozvyky nemají. Duch mluví milostivě a laskavě. Neukládá těžké jho. Apoštol nevládl nad druhými; nebyl to ani zákonický duch, ale pravda je tak úzce spjata s láskou, které je náš Pán hoden!

Ani odkládat

Bud'me na stráži, říká-li se: „Ale to přece neplatí pro naši dobu! To platilo tehdejší době a zvykům!“ Ti, kteří takto mluví, snižují autoritu Božího Slova. **Všechno to lidské se dostalo do křesťanstva až když bylo nejprve odloženo Boží Slovo.** Pak byly přimíšeny lidské myšlenky o Slovu, aby na-

hradily Slovo. To je počátek a podstata veškeré biblické kritiky.

Velmi významné

Váha těchto slov bude jasná, vidíme-li, jak stojí mezi dvěma velkými pravdami. Pod vedením Ducha Svatého mluví apoštol nejprve o stolu Páně a potom o večeři. V 1. Korinským 10,21 říká, že u stolu Páně nemůžeme zároveň brát účast i přijímat to, co nám předkládá ďábel. V 11. kapitole jde o zavedení večeře Páně a účasti na ní nedůstojným způsobem. Právě mezi tím stojí to, co Pán má na mysli ohledně vlasů a přikrytí hlavy. Obracejí se k Církvi, i když Duch Svatý oslovuje vždy bratry, protože při jednání musí oni vystupovat. **Přesto má odpovědnost celé shromáždění.**

Též ohledně připuštění do obcenství u stolu Páně

Chce-li někdo zaujmout své místo u stolu Páně, opět za to odpovídá celé shromáždění. Jsou to však bratři, na jejichž ramena je nejprve vložena odpovědnost, což skutečně není nic jednoduchého.

Kdo jiný může posoudit vnitřní stav druhého, než jedině Duch Svatý, nebo věřící Jím vedený! – Je to velké nebezpečí, když se v posuzování necháváme velmi snadno ovlivňovat vnějšími věcmi a tím, co se říká kolem. Na druhé straně je tomu přirozeně tak, že dobré vnitřní smýšlení je vidět i navenek. Takový křesťan se ve vnějších věcech a životních okolnostech rád poddává Božímu Slovu. Ze srdce je ochoten lišit se v tom od světa. Je-li však na vnějších věcech vidět sklon ke světskosti, musíme se tázat sami sebe, z jakého důvodu chceme zaujímat místo odloučení u stolu Páně.

Bratři, kteří je navštíví, musí pak mít i duchovní sílu, aby o těchto věcech mohli mluvit s taktem a láskou. Sami si musí být vědomi, jak velkou cenu mají tyto věci v očích Krista. Takto se máme všichni stavět pod autoritu Božího Slova.

Obrácení

Někdo by mohl říci: „Jak můžeme změnit směr, který jsme po celá léta dodržovali?“ Opravdu je to velká milost, že Pán zase může přivést k poznání nejen jednotlivého věřícího osobně, ale i celé svědectví (vyznávající

křesťanstvo), aby se opět rozhořela touha činit vůli Páně. On rád odpouští – všude a vždycky. A když vyžaduje poslušnost, chce k tomu dát i sílu. – Je to nápadné, jak Duch Páně probouzí tak mnohé mladé věřící, aby po všeobecné povrchnosti posledních desetiletí znovu vyhledali původní myšlenky Páně z Písma, nově objevili a také je v denním životě uskutečňovali. Jestliže tito mladší zaujímají své místo ve skromnosti, podstatně tím rozmnoží duchovní sílu celku a podpoří i starší odpovědné bratry. – Jiný opět řekne: „Co však např. se sestrou, jež bere účast a má krátké vlasy?“ Ach, je to možná milá sestra, která naší vinou ještě neslyšela slavné pravdy, o nichž mluví dlouhé vlasy. Snad to nyní pozná. Snad si to již vzala k srdci a rozhodla se nechat si vlasy opět narůst, protože Pán tak chce. Kdyby jí to však ještě nebylo jasné, prosme vroucně Pána, aby obdržela světlo od Boha. My jako bratři se musíme kořit, že tuto krásnou ozdobu sama pro sebe i pro celek ztratila.

Vznešené místo

Takto bude **pravé** ženě vráceno její čestné místo. Satanem zavedená rovnoprávnost ženu zhanobuje. Vždyť je tak cele vyřazena z dosahu lásky a též skutků lásky. Místo v továrně, nebo v kanceláři jen rozleptává rodinu, jestliže je hospodyně a matka zastává. Sára byla ve stanu, tedy doma. A **ona** se stala matkou pozemského Božího lidu.

Nebylo nikoho, kdo by si ženy v jejím vlastním postavení více vážil, než sám Kristus za Svého života na této zemi. A nikdo také Pánu nerozuměl a necítil s Ním jako žena. Žádný učedník, dokonce ani Jan a Petr, nechápal něco z toho, co Pán předpověděl o Své smrti a Svém vzkříšení. Jediná Maria z Betany naslouchala srdcem i duší.

Nevěra

Nevěru nacházíme v celé Bibli. Ve Starém zákoně máme odpadlý Izrael, v Novém zákoně falešnou nevěstu. Ve Zjevení 2,20 je nazvána „*žena Jezábel*“, jež svádí k tomu, aby lidé smilnili a jedli modlám obětované, což znamená otevřít světu dveře i bránu a lid Boží přivést tam, aby sloužili bohům tohoto světa. Jezábel jež si ve 2. Královské 9,30 líčila tvář, je nepřítelkyní Božího proroka, který vyzýval lid k věrnosti. – Měl by si tedy mladý

bratr, hledající ženu, s níž by společně sloužil Bohu, vzít mladou sestru, jejíž zevnějšek vypadá vysloveně jako nevěra? Nalíčená, ustřižené vlasy a nestoudné oblečení? Měl by jeho vkus tak odporovat vkusu nebeského Ženicha?

Chtít se oddat Bohu

Ve 4. Mojžíšově 5 vidíme nejprve ženu v podezření, neboť se chovala tak, že její manžel pochyboval o její lásce. V 6. kapitole máme však někoho, kdo se bezpodmínečně předal Bohu. Je to Nazarejský, tzn. oddělený, který se cele zasvětil Pánu. Po jistou dobu se chová jinak, než je obvyklé. Nepije víno – tím se symbolicky vzdává pozemských radostí. Nechává si narůst vlasy a nosí je dlouhé jako žena. To znamená: vzdávám se svých přirozených citů a cele se poddávám Bohu!

Samozřejmě jsou dlouhé vlasy hanbou pro muže. Ale Nazarejský, na rozdíl ode všech ostatních, je nosil jako výraz závislosti a své zlomené vlastní vůle. Bůh vydal toto nařízení a tím i možnost, aby vůči všem viditelným znakům vyjádřil, že chce žít jediné pro Boha.

Samson byl například takový Nazarejský a nosil dlouhé vlasy. Tento symbol závislé poslušnosti byl tajemstvím jeho velké síly. Ale jakmile si „**nevěrnou ženou**“ nechává ustrihnout vlasy, vydává tajemství své síly napospas a stane se bídňým zajatcem (Soudců 16).

Nový zákon má pro dobu, v níž žijeme, duchovní nazarejství. Pravý Nazarejský je Sám náš Pán. Ač nenosil vnější znaky a dokonce zjevil svou slávu v tom, že vodu proměnil ve víno, přesto byl jediným skutečným Poslušným, který v dokonalé poddanosti chodil na Svě cestě dle vůle Boží.

Praví věřící, kteří pochopili své spojení s Kristem, smějí být nyní také duchovní Nazarejští. Následujeme-li Krista v tom, že se poddáváme Boží vůli, budou se nám okolní lidé posmívat, ale Bůh to dovede ocenit.

Když doba Nazarejství skončila, měla být učiněna pozoruhodná věc: „*Tedy oholí nazareus u dveří stánku úmluvy hlavu nazarejství svého, a vezma vlasy z hlavy nazarejství svého, vloží je na oheň, kterýž jest pod obětí pokojnou.*“ (4. Mojžíšova 6,18).

Nesměl si vlasy ponechat, ale v ohni oběti stoupaly vzhůru. Podobně bude i po skončení doby našeho odděleného života na zemi stoupat vzhů-

ru libá vůně našeho života, příjemná Bohu. Libá vůně pokojné oběti, ocenění Kristovy oběti, zůstane na věky věků. Současně však – jak předivné – bude ve vůni podivuhodné oběti společně stoupat i vůně naší náklonnosti a lásky každého, kdo chtěl být zde na zemi pravým Nazarejským. Otec to na věky věků ocení.

Příběh nejvyšší lásky

Na počátku stojí věčná láska Otce, jenž chtěl mít pro Svého Syna nevěstu. A měřítkem je láska až do konce, co se týče Syna, který dal sám Sebe. Jak máme tuto lásku opětovat?

Láska je z Boha a On ji v nás působí. „*Nebo toť jest láska Boží, abychom přikázání jeho ostríhali; a přikázání jeho nejsou těžká.*“ (1. Jana 5,3). Ten, kdo není znovuzrozen, nic z toho všeho nepochopí. Všechno bude přehánět a považovat za poblouznění. Stará povaha nemůže pociťovat žádnou lásku pro nebeského Ženicha.

Říká se, že to vnější není důležité, Pán přece hledí k srdci. Poslední je správné, ale nesprávně použité. To vnější je velmi důležité, neboť právě ono vychází ze srdce.

Jde o otázku: **Má Pán ještě naši první lásku? Je On ještě prvním v našem životě? Jsme ještě ochotni se hned pro Něj něčeho vzdát**, jako jsme to chtěli činit krátce po svém obrácení? Bratři, pracující v evangeliu, stále znovu zakouší: Chce-li někdo nalézt pokoj, je hotov konat vše, co Pán žádá. Nově obrácení pojednou sami cítí, že i jejich oblečení a vlasy mají být nyní podle myšlenek Toho, který pro ně tak nekonečně mnoho učinil.

Až budeme stát před svým Pánem ve svatebním rouchu a vidět Ho takového jakým On je (1. Jana 3,2), **pak nebudeme litovat ani jediné oběti, kterou jsme Mu kdy přinesli!**

ŠÍŘENÍ PÍSMĚ SVATÉHO

Nabočany 19, 538 62 Hrochův Týnec

www.sirenipismasvateho.cz